

I EN ANNANS NAMN

(Ur självmordsboken)

Av Gunnar Ekelöf

Var stilla. Inga hårda ord mer. Det är inte mycket kvar av
mig.

Gråt inte över mig. Här finns inte längre någon eld att släcka.
Se inte på mig. Jag är fallfärdig, när som helst störtar jag ihop.
Jag vill inte att du skall se mig störta ihop.

Jag har inte längre någon känsla av mitt jag, min tyngd.
Jag förlorar fotfästet, jag svävar ut. Jordens gravitation och
himplens upphäver varandra här.

Jag har inte längre någon känsla av vad som är jag och vad
som inte är jag.

Jag ser omkring mig: är det där jag, eller det där?
Gråt inte för min skull, här finns inte längre någon eld att
släcka.

Jag upprepar mig, men detta, som jag långsamt skriver, är
allt jag har.

Kan jag rå för det hela? Jag är ju bara en sten som någon
kastat, en träbit som någon täljt till.

Jag skyller ifrån mig. Skulden är antingen inte någons eller
min och inte någons.

Detta skriver jag sakta och med eftertanke: det är allt jag har
men inte bättre för det.

Men vad bryr jag mig om det, jag älskar dig.

Du är min vackra hägring.

Jag kommer ihåg den tiden då du var min vackra hägring.

Du är vacker.

Jag ville flyga med dig, så som man flyger, ja, så som man
flyger bort.

Men vi var sjuka båda och det är snart slut.

Vad tjänar då det hela till?

Jag älskar dig, snart störtar jag ihop.

Kan jag hjälpa det? Jag håller på att bli osynlig.

Jag vinkar till dig, du ser bara min hand.

Dörren går upp, det är sent på natten.

Ljuset slocknar, jag har givit bort allt vad jag hade.

Jag har inte behållit något att leva med, det är därför jag blir
mer och mer osynlig.

Men jag skall inte dö.

Återstår: en dörr. Vad skall jag annat göra än gå ut ur ett
rum av mig själv.

Jag dör inte, jag försvinner bara.

Kanske, min oro, vaknar jag åter till visshet och tvivel,
då skall jag komma tillbaka och leta efter dig.